

Arrest

nr. 211 299 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige nicht X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 maart 2017 wordt voor de verzoekende partij, A. B. S., bij de Belgische ambassade te Kampala, Oeganda, een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) op grond van gezinshereniging met haar nonkel, aan wie in België de vluchtelingenstatus werd toegekend.

1.2. Op 23 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris) een

beslissing tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D). Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gegeven op 28 maart 2018, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene wenst zich te vestigen bij de in België verblijvende referentiepersoon, B. H. N., erkend vluchteling uit Somalië sinds 08.08.2016. Ze is de dochter van diens overleden broer en is dus een nichtje, waardoor ze niet kan genieten van de gezinshereniging op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De authenticiteit van de voorgelegde aktes kan niet geverifieerd worden omwille van de afwezigheid van officiële instanties in Somalië; daarom kunnen ze ook geen rechtsgevolgen ressorteren in België en worden de familiebanden niet bewezen. Het gaat hier om de geboorteakte van betrokkene opgemaakt te Mogadishu op 18.10.2001, de akte waarbij haar oom de verantwoordelijkheid krijgt over betrokkene na de dood van haar vader (zijn broer), opgemaakt op 22.08.2002 door de Banadir District Court, en de overlijdensakte van haar moeder (opgemaakt op 12.08.2010) en van haar vader (opgemaakt op 14.09.2002). Op deze laatste overlijdensakte staan twee verschillende data van overlijden hetgeen ernstig doet twifelen aan de echtheid van deze akte. Bovendien kan betrokkene niet bewijzen dat ze financieel afhankelijk is van de in België verblijvende oom, en ook niet dat ze geïsoleerd zou leven zonder andere familieleden die zich om haar zouden kunnen bekommeren. Er zijn dus geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig die de afgifte van een D visum aan betrokkene zouden kunnen rechtvaardigen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

“Verwerende partij stelt vast dat het minderjarig kind, en dit rekening houdend met diens jonge leeftijd, niet het onderscheidingsvermogen of de nodige bekwaamheid bezit om in eigen naam een beroep tot vernietiging en schorsing in te dienen voor Uw Raad.

Er dient vastgesteld te worden dat de heer N. B. H. niet bewijst dat hij wel de bekwaamheid om in rechte op te treden in naam en voor rekening van het minderjarig kind.

Het beroep is dan ook onontvankelijk.”

2.2. Verzoeker, die voorhoudt op te treden als wettelijke vertegenwoordiger van diens minderjarige nicht, stelt dat hij het gezag heeft over het kind sedert het overlijden van haar vader. De moeder van de minderjarige zou op 10 augustus 2010 overleden zijn.

In de synthesememorie stelt verzoeker:

“(…)”

II.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat er geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij tijdens deze procedure rechtsgeldig vertegenwoordigd wordt door haar oom, de heer B. H. N..

Welnu, dit is net de essentie van de hele discussie.

Tijdens de visumaanvraag werd er immers een document voorgelegd waarbij de Somalische rechtbank het ouderlijk gezag overdraagt aan haar oom.

De verwerende partij meent echter dat de authenticiteit van Somalische documenten nooit kan worden geverifieerd.

II.2. Welnu, als de stelling van de verwerende partij gevolgd wordt, dan zou geen enkele visumweigering van een Somalische minderjarige nog kunnen worden onderzocht door de Raad.

Zelfs een Somalische geboorteakte kan niet worden gelegaliseerd, dus zou de minderjarige zelfs niet door zijn ouders kunnen worden vertegenwoordigd, aangezien hij in de onmogelijkheid verkeert om met een gelegaliseerde geboorteakte aan te tonen dat zijn ouders daadwerkelijk zijn ouders zijn.

Dit kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn.

Bovendien houdt een dergelijke redenering op geen enkele wijze rekening met het hoger belang van het kind, dat in staat moet kunnen zijn een visumweigering in rechte aan te vechten.

Het beroep dient aldus wel degelijk ontvankelijk verklaard te worden.

*Er werd in casu wel degelijk een begin van bewijs voorgelegd dat de oom de verzoekende partij rechtsgeldig kan vertegenwoordigen. Meer zelfs: eigenlijk is dit het voorwerp van de discussie ten gronde!
(...)”*

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot het overlijden van de vader van de minderjarige een attest van het ‘Madina Hospital’ wordt voorgelegd, opgesteld op 14 januari 2002, dat tegelijk stelt dat de vader is overleden op 13 september 2002 en op 20 februari 2015. Tevens wordt een “consent letter” van de ‘Banadir district Court’ voorgelegd met datum van 22 augustus 2002 waarin verzoeker stelt de verantwoordelijkheid te dragen over de minderjarige “after the death of her father”, hetzij vertaald: “na de dood van haar vader” van het kind voor wie verzoeker optreedt. Dit attest is opgesteld alleszins voor het overlijden van de vader, die hetzij op 13 september 2002, hetzij op 20 februari 2015 zou overleden zijn.

De bestreden beslissing stelt over de overlijdensakte van de vader onder meer:

“Op deze laatste overlijdensakte staan twee verschillende data van overlijden hetgeen ernstig doet twifelen aan de echtheid van deze akte.”

Partijen zijn, ook ter terechtzitting, het er over eens dat verzoeker slechts enige vorm van gezag kan uitoefenen voor zover er afdoende bewijs is geleverd over het overlijden van de vader. Rekening houdend met het voorgaande en dit los van de discussie of de akte al dan niet een gelegaliseerde vorm moet hebben, is de overlijdensakte duidelijk tegenstrijdig over de dag, maand en jaar van het overlijden van de vader en dus niet dienend. Gelet op de vermelding van twee totaal verschillende overlijdensdata van de vader van A. B. S. in het voorgelegd attest van diens overlijden, kan dit attest niet in aanmerking worden genomen. Temeer er geen enkel ander document voorligt waaruit enige feitelijke of juridische overdracht van het gezag over het minderjarige kind A. B. S. blijkt.

In het licht van het voorgaande is de akte van overdracht van het gezag niet afdoende, integendeel met wat verzoeker opmerkt. Zoals de verwerende partij opmerkt in de nota met opmerkingen, werden geen bewijzen van enige financiële zorg, verleend door verzoeker aan de voorgehouden pupil voor het nemen van de bestreden beslissing, overgemaakt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

De verwerende partij stelt correct dat thans niet blijkt dat verzoeker over de nodige bekwaamheid beschikt om diens nicht te vertegenwoordigen. Verder volstaat de vaststelling dat niet blijkt uit het verzoekschrift dat A. B. S. in eigen naam optreedt.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN